

Začeli z Namišljenim bolnikom

Mestno gledališče ljubljansko (MGL) je v jubilejno 60. sezono vstopilo z Molièrovim Namišljenim bolnikom. Predstava, ki je premiero doživela prejšnji teden, je bila posvečena igralcu Zlatku Šugmanu, ki je v tej predstavi nastopil leta 1982.

B. P., foto: Barbara Čeferin

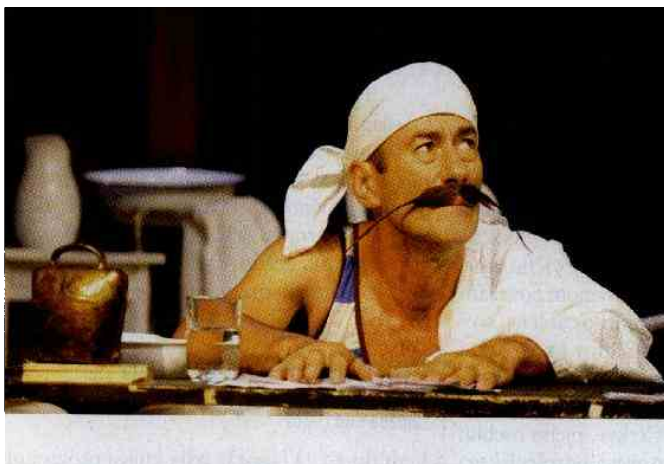
Bogati meščan Argan (Boris Ostan) živi v prepričanju, da je na smrt bolan. V paničnem strahu vse svoje imetje porablja za zdravnike in lekarnarje. Namišljeni bolezní podreja vse okoli sebe, zato je vedno bolj tiranski in vedno bolj sam. Starejšo hčer Angeliko (Tina Potočnik) bi najraje poročil z zdravnikom, mlajšo Luizono (Enya Belak) pa poslal v samostan. Zaupa samo soprogí Belini (Tanja Ribič), ki ga na videz podpira, v resnici pa misli samo na denar. Toda Angelika, ki ljubi mladega Kleanta (Žiga Udir), se ne vda kar tako. Na njeni strani sta tudi Arganova predrzna, vendar zvesta in dobronamerna služabnica Toaneta oz. terapevt Toto (Primož Pirnat) ter njegov stvarni brat Berald oz. njegova sestra Beralda (Jette Ostan Vejrup). Bo videz podlegel resnici, se bo sebičnost uklonila čustvu, bo razum premagal strah?

O režiji ... Režijo je prevzel Mile Korun, ki je omenjeno predstavo režiral že leta 1982 z Zlatkom Šugmanom (1932–2008) v glavni vlogi. Direktorica in umetniška voditeljica gledališča Barbara

Hieng Samobor je na novinarski konferenci ob predstavitvi predstave dejala, da se je, ko je razmišljala o tem, kako naj zasnuje jubilejno sezono, zavedala, da se že več kot polovice tega obdobja sama spominja kot gledalka. Ob razmišljanju, katere predstave so nanjo naredile največji vtis, pa se je odločila, da k sodelovanju povabi Koruna in mu predlaga besedilo, ki ga je že enkrat režiral. Korun se v predstavi ukvarja z novimi oblikami naivnosti, s tem, kako, kadar smo v stiski, posegamo po takih ali drugačnih virih medicine. Pri tem računamo, da nas bo neka čudežna pilula rešila. To, kot je dejala, seveda za seboj potegne veliko smešnih, burlesknih situacij, na koncu pa imamo pred seboj tudi temeljno gonilo predstave, to je strah pred smrtjo. Predstavo je Hieng Samoborova sicer označila kot »eno najbolj subtilnih, nežnih, rafiniranih Korunovih postavitev, kar jih je videla«. Prepojena je s sočutjem, z iskreno in ganljivo empatijo. Režiser nobenega od junakov ne izriše z grobo črto in ima vse enako rad. Glavni junak je predstavljen kot nebogljén in smešen človek, ki je rezultat tega, kar se

godi okoli njega in v njegovi glavi, je še dejala.

O predstavi ... Mile Korun je o predstavi dejal, da je ta navidez »farsa, burka, burleska, komedija, ki izvor in nekatere oblikovne prijeme išče pri commedii dell'arte, nekateri prijemi so tudi skorajda sodobni, izvirni v dramaturgiji svojega nastajanja«. Gledališče je označil kot poslednjo ustanovo, ki premore neko metafizičnost, ki stremi čez mejo, ki fizično loči od metafizičnega, ta igra pa po njegovih besedah omogoča sprehanje prav po tej meji. Dramaturginja Petra Pogorevc je dejala, da uprizoritev govori na treh ravneh. Najprej je tu skrb za posameznika, potem kritičen odnos do sveta, ki obdaja glavnega junaka, ki so ga s sceno in kostumi postavili v čas na prelomu iz 19. v 20. stoletje, tretji nivo, o katerem so veliko razmišljali, pa zadeva samo uprizorjanje – gledališče kot prizorišče sveta. Kot je še dejala, so besedilo skušali očistiti vseh pretirano historičnih elementov, poleg tega so spremenili dva lika, in sicer brata Beralda v sestro Beraldo in služkinjo Toaneto v terapevta Totoja.

Nova sezona v Mestnem gledališču ljubljanskem je zaživela z Molièrovo predstavo.

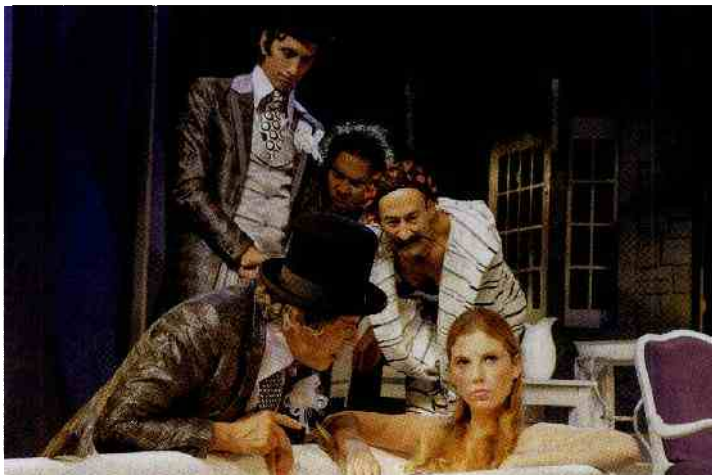
Stran / Page: 54

Doseg / Reach: 15000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 440 cm2

2 / 2

Spredstave ...